

[Arbejdsministeren]

for tilslutningen til forslaget, at jeg måske nok kan se den politiske motivering for kritikken af regeringen af, at man ikke på et tidligere tidspunkt greb ind i arbejdskonflikten. Jeg kan godt se det politiske i alt det hurlumhej, der er hvirvlet op af ukloge udtalelser fra snart sagt – undskyld det folkelige udtryk – Gud og hvermand i den aktuelle diskussion. At man har kunnet se en partipolitisk interesse i det, kan jeg fint se, og det synes jeg man må anerkende i et politisk demokrati, men det er meget vanskeligt for mig at anerkende den saglige motivering for denne kritik.

Hvad er nemlig konsekvensen af det synspunkt, som både hr. Enggaard og hr. Ninn-Hansen har gjort gældende her i dag? Det ville være, at regeringen, uanset at alle forhandlingsmuligheder ikke var udtømt, uanset at man fra parternes side, fra såvel arbejdsgiverside som fra forbundets side, havde den bedømmelse, at der var muligheder for at klare en løsning direkte på parternes ansvar, alligevel skulle tilsidesætte denne bedømmelse fra både arbejdsgiverside og lønmodtager-side og sige: selvfølgelig skal der ikke stemmes mere på slagteriområdet, selvfølgelig skal arbejderne ikke have mulighed for at give deres mening til kende, selvfølgelig skal man heller ikke fra arbejdsgiverside have mulighed for at få tilvejebragt en fredelig løsning, der alt andet lige selvfølgelig er langt at foretrække for det fremtidige samarbejdsforhold og den fremtidige ro på disse vigtige arbejdspladser.

Jeg kan altså ikke anerkende den kritik. Jeg mener, at regeringen i situationen – selvfølgelig med de begrænsede evner, vi besidder – har udfoldet alle tænkelige bestræbelser ikke på at fungere som mæglingsinstitution – det er ikke det, der er regeringens opgave – men på at bringe parterne i en situation, hvor de selv havde mulighed for at løse problemet. Hvis det på forhånd blev gjort klart, at man uanset alt andet på slagteriområdet aldrig kunne betjene sig af en konflikt, var det jo i virkeligheden ensbetydende med at sige, at de tusindvis af slagteriarbejdere som den eneste gruppe på det private arbejdsmarked er berøvet en reel medindflydelse på deres egne løn- og arbejdsvilkår.

Hr. Glistrup tager da også ganske åbenlyst, uskjult, utildækket, ubesmykket denne konsekvens og siger, at der aldrig nogen sin-

de må kunne forekomme konflikter på dette område. De 17.000 slagteriarbejdere – som man forstod hr. Glistrup ikke havde meget tilovers for – måtte, uanset om de kunne lide det eller ej, altid være indstillet på at få dikeret deres løn- og arbejdsvilkår.

Skulle man tage hr. Glistrups synspunkt i sin yderste konsekvens, måtte det selvfølgelig være det, at fremskridtspartiet i nær fremtid fremsatte forslag om tjenestemandsansættelse af alle slagteriarbejderne. Hvis man virkelig har den opfattelse, at dette område er så vitalt, at der aldrig nogen sinde kan etableres en konflikt på det, må det, hvis ikke man skal gøre forskel på folk i det danske samfund, selvfølgelig være en konsekvens, at der indføres en egentlig tjenestemandsansættelse med den beskyttelse og de rettigheder, der ligger heri. Det er selvfølgelig en lidt ekstraordinær situation at komme til den konklusion fra fremskridtspartiets side, men jeg mener, det er den eneste, der med logik følger af hr. Glistrups indlæg.

Jeg synes også, der i hr. Glistrups indlæg var en klar undervurdering af den ansvarsfølelse, der har været både hos forbundets ledelse, hos forbundets tillidsmænd og hos slagteriarbejderne for selv at klare deres egne problemer.

Jeg vil gerne understrege i anledning af det, der er blevet sagt her i dag, at den konflikt, vi diskuterer, er en fuldt lovlig konflikt, som er etableret på fuldt lovligt grundlag i overensstemmelse med overenskomstmæssige regler, og der er absolut ingen grund til at kaste smuds på hverken forbundet, dets tillidsmænd eller dets medlemmer.

Så vil jeg gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, som jeg har svaret indirekte gennem de bemærkninger, jeg har gjort om miljøet, at det er noget, som måske nok i dag i særlig grad er i fokus, da vi taler om de løn- og arbejdsvilkår, der skal gælde på slagteriområdet i de kommende to år, men som også i det hele taget har en almindelig interesse i det fortsatte arbejdsmiljøarbejde at give høj prioritet, hvad der jo også har fundet udtryk i, at man i den prioritering, man har givet om indkøring af bedriftssundhedstjeneste, netop har udvalgt slagteriområdet som et af de områder, der først har fået etableret en obligatorisk bedriftssundhedstjeneste.

De samme bemærkninger kan jeg selvfølgelig gøre til hr. Bolvig.